

Welkom in Tumorville*

Wie: Hans Janmaat (60)

Reden: endeldarmkanker (stadium 3)

Sinds: 2013

Behandeling: chemo, bestraling, chirurgie

Prognose: 50 procent (statistisch)

Bijzonderheden: gaat in 2017 de Ironman doen.

Het leven kan kantelen.

Op de allereerste maandag van 2013 werd ik inwoner van Tumorville.

Tumorville is een plaats die je op geen enkele landkaart terug zult vinden, maar die zich mag verheugen op een toenemende populariteit.

Mijn toelating verliep zoals bij de meeste inwoners via een negatieve uitslag.

Meneer, u hebt voor bijna honderd procent zeker een kwaadaardige tumor.

Maar verder is de ontvangst hartverwarmend.

Veel vriendelijke mensen in het wit die vragen: hoe gaat het met u?

Je ontdekt opeens wat doodsangst betekent.

Waarom ik?

Een fanatiek duursporter kan helemaal geen kanker krijgen.

Thuisgekomen doe ik iets wat je niet moet doen.

Googlen op het woord 'darmkanker'.

De treffers komen aan als een terdoodveroordeling.

Je gaat onderuit.

Na een slapeloze nacht zitten we de volgende ochtend verwaasd op het Oncologiecentrum, het loket van Tumorville.

Aanvullende scans moeten gaan uitwijzen hoe kwaadaardig de tumor is.

Is de kanker eigenlijk wel behandelbaar?

Het wachten op deze uitslagen is de zwartste tijd die je als mens kunt meemaken.

Dan na twee weken een eerste lichtpuntje: het is te genezen.

Er volgt een langdurig, zwaar en soms bijna niet vol te houden behandeltraject.

De bestraling, een vriendelijke woord voor verbranding.

Een darmoperatie en kennismaking met het fenomeen stoma.

Het chemogif dat je lichaam sloopt en je van elk voedsel dermate doet walgen dat je het alleen nog als een medicijn, vaak met dichtgeknepen neus, naar binnen werkt.

De tijd vertraagt tot zij bijna stil staat.

Intussen vestig je voor het Guinness Book het wereldrecord broekpoepen in een nacht.(20↑).

Daarop stapelt zich ook nog de financiële problemen van een onverzekerde zelfstandige.

De geldbuffer voor slechte tijden smelt weg als sneeuw onder een felle zon.

Een huisbaas kent geen mededogen.

Onmisbaar is er de steun van naasten.

Waarom ik?

Waarom niet?

Langzaam leer je de trukendoos van deze ziekte kennen.

Kanker is een soort bingo van celmutaties.

Heb je er een aantal en vooral de juiste (lees: de verkeerde) gescoord, dan val je in de prijzen: bingo!

Iedereen doet mee en kan morgen bewoner van Tumorville zijn.

Begin 2014 was ik, zoals dit heet, schoon.

Schoon maar niet ongeschonden.

Het schaderapport luidt: neuropathie aan beide voeten, het LAR-syndroom en een prikkelbare blaas.

En niet te vergeten: een onzekere toekomst.

Je verhuist als ex-patiënt onder voorbehoud naar een van de buitenwijken van Tumorville.

Elk half jaar is er een zenuwslopende test of je er mag blijven wonen.

Ook hier is weer een kansspel beslissend.

In mijn geval kruis of munt.

Vijftig procent kans op een terugkeer naar Tumorville.

Vijftig procent kans op een toekomst die je voorzichtig kunt vullen met plannetjes.

Elke zes maanden is de opgooi.

De angst blijft.

Het leven kan kantelen.

Na een moeizame revalidatie liep ik eind 2015 weer een halve marathon.

2017 moet het jaar worden van de Ironman Maastricht, de triatlon aller triatlon.

Er staat wind mee.

Er is al support van het Kankeronderzoekfonds Limburg en het Oncologiecentrum dat ex-patienten na hun behandeling wil blijven steunen.

Laat dit een bescheiden stimulans zijn voor al diegenen die het momenteel zwaar hebben en wanhopen over een toekomst die er mogelijk toch weer zal komen.

Hoe diep ellendig je je ook voelt, er bestaat altijd een kans dat dit kantelt.

* Het woord komt uit *Sterfelijk*, het boek van de Amerikaanse polemist en atheïst Christopher Hitchens.